

[Arne Melchior]

Det føles naturligt for mig også ved denne lejlighed at sende en tanke til den tidligere kulturminister, socialminister Mimi Stilling Jakobsen. Det var faktisk hende, der både spillede ud med et arbejde for eliteidrætten og nedsatte dette udvalg, der har ført til en betænkning om breddeidrætten.

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at glæde mig over, at det ser ud til at være gået op for stadig flere, at eliteidræt og breddeidræt er to sider af samme sag. Selvfølgelig er der noget betænkeligt i, at der er 22, der spiller, medens der er 22.000, der kigger på, eller måske endda 2½ million, der sidder derhjemme i lænestolen og kigger på. Ofte har man lyst til, at det skulle være omvendt.

Der er nok ingen, der kan nægte, også fra deres eget yngre liv, at det har været inspirerende og lystgivende at se de bedste boltre sig i den ene og den anden idrætsgren. I hvert fald har Poul Jørgensen og Kaj Uldal og Søbirk og Knud Lundberg betydet ganske meget for min lyst til at spille fodbold i sin tid. Jeg har stadig lysten, men evnen har fortaget sig – desværre.

Jeg er ikke enig med ordførerne, jeg tror kun for Socialdemokratiet og SF, der kritiserer ministeren for denne nye høringsrunde, han nu lægger op til. Det finder jeg både er rigtigt og nødvendigt. Man skal nemlig vide og erindre sig – det ved i hvert fald hr. Jimmy Stahr – at når medlemmer udpeges af en række organisationer, herunder også de store, Kommunernes Landsforening osv., så er de nok udpeget af disse, men de sidder der dog som personer, og ikke alt, hvad der står, kan være fuldstændig afprøvet med de organisationer, de repræsenterer. Nu skal nogle andre mennesker så se på resultatet i en helhed og ud fra den pågældende organisations fælles aktivitets- og interesseområde. Derfor føler jeg det overordentlig meningsfyldt, at noget sådant nu skal finde sted.

Formentlig skal der ikke disponeres endeligt, inden vi også har fået betænkningen fra Folkeoplysningsudvalget. Da vor kollega, hr. Ole Vig Jensen, er formand for dette udvalg, borger det for kvaliteten af det arbejde, vi vil få at se resultatet af engang i 1988. Her vil forholdet til aftenskolers og oplysningsforbunds virksomhed blive belyst og gennemgået. Hele breddeidrætten har, som vi har hørt i en lang række ordførertaler, en række berøringspunkter med alt dette.

Jeg har i går læst en artikel i Berlingske Tidende af ingen anden end formanden for Dansk Idræts-Forbund, hr. Kaj Holm. Jeg har al sympati for hans og hans medarbejderes og hans store forbunds bestræbelser, og de har al ret til at kæmpe for deres interesse. Det manglede bare andet. Men jeg har nu et par kritiske punkter.

Hr. Kaj Holm kritiserer kulturministeren for at have påpeget, at halkapaciteten her i landet er 3–9 gange større end i en række andre lande. Hertil siger formanden for Dansk Idræts-Forbund, at den forklaring dur ikke, for ministeren skulle ifølge hr. Kaj Holm have glemt det danske klima, som tvinger det meste af idrætsudøvelsen indenørs om vinteren. Hvis jeg ikke har læst meget forkert, har ministeren ved denne udtalelse om 3–9 gange større halkapacitet her i landet sammenlignet med Holland, Tyskland og Sverige, og klimaet dér adskiller sig ikke i den retning fra vort eget.

Derfor skal formanden for Dansk Idræts-Forbund nok passe på, hvilke argumenter han kører ud, hvis ikke han skal forskertse, om ikke sympatien – den vil han sikkert have bestandig – så troværdigheden.

Desuden går han imod 25-års grænsen, og det lyder besnærende, og det er sikkert populært. Men inden man ændrer noget, man selv har indført, skal man dykke ned i, hvorfor man indførte det i sin tid, således at man ikke forskertser andre væsentlige interesser. Hr. Jimmy Stahr nåede ikke at omtale dette, andre ordførere har nået det.

Jeg vil gerne sige, at en animering af ungdomsarbejdet, som er så vigtig, har ligget bag indførelsen af denne grænse, og vi skal passe på, før vi piller ved den, at vi ikke dermed gør skade på et meget fornemt og overordnet formål, og det kan ikke undgå at gå ud over anden vigtig foreningsvirksomhed, eftersom pengene jo ikke kommer rullende af sig selv.

Måske ligger der bag hr. Kaj Holms tanker om disse ting, at der er færre unge, der dyrker idræt i dag. Gennemsnitsalderen er væsentlig stigende. Hvis det har med andet end faldende fødselstal at gøre, kunne der ligge det i det, at man gerne ville sikre sig et større tilskud, uanset at man ikke har så meget fat i de unge mere. Det vil jeg advare imod.

CD ønsker primært tilskudsordningerne aktivitetsrettede. Jo mere aktivitet, især for